

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Karla Šimky, soudce Václava Štencle a soudkyně Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **JACOBO EUROPE CZ a.s.**, se sídlem Bubenská 113/47, Praha 7, zastoupená JUDr. Pavlem Pohorským, advokátem se sídlem Revoluční 767/25, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2025, č. j. 10983/25/5200-11434-707603, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2025, č. j. 8 Af 14/2025-53,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2025, č. j. 8 Af 14/2025-53, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 18. 8. 2023, č. j. 6973213/23/2007-50521-111551, kterým byla žalobkyni za zdaňovací období od 1. 1. do 31. 12. 2019 doměřena daň z příjmů právnických osob o 1 197 570 Kč vyšší, než byla původně stanovena, a předepsáno penále ve výši 395 314 Kč.

[2] V uvedeném zdaňovacím období uplatnila žalobkyně jako daňově účinné náklady podle § 24 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, úroky mezi spojenými firmami ve výši 603 204 Kč a úroky z dluhopisů s datem emise 28. 12. 2012 o jmenovité hodnotě 50 Kč v celkové výši 9 180 000 Kč. Podle správce daně se v případě těchto úroků nejednalo o daňově účinný náklad. Žalobkyně neprokázala, že pohledávka použitá k úhradě části emisního kurzu dluhopisů reálně existovala (a byla tedy způsobilá k započtení proti

emisnímu kurzu ve výši 90 000 000 Kč), a nebyla ani prokázána úhrada části emisního kurzu ve výši 10 000 000 Kč zápočtem. Žalobkyně dále neprokázala, že emise dluhopisů proběhla podle emisních podmínek, resp. že vůbec došlo k vydání 2 000 000 kusů listinných dluhopisů, které pak mohly být nahrazeny hromadnou listinou.

[3] Žalobu směřující proti rozhodnutí žalovaného zamítl Městský soud v Praze shora označeným rozsudkem. Odkázal přitom na závěry rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 4. 2024, č. j. 10 Af 14/2021-57, a na něj navazujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2025, č. j. 6 Afs 117/2024-41, které posuzovaly skutkově totožnou věc, pouze ve vztahu k jinému zdaňovacímu období. Rozhodnutí žalovaného shledal městský soud v projednávané věci řádně odůvodněným, srozumitelným a přezkoumatelným. Žalovaný nebyl povinen zabývat se dodatečným platebním výměrem ve vztahu k částce 603 204 Kč, týkající se daňového dokladu č. 19ZAV0022 označeného jako „Úroky mezi firmami – P. L.“, neboť žalobkyně vůči této části v odvolání ničeho nenamítala. Městský soud se ztotožnil se závěry žalovaného, že žalobkyně, kterou stíhá důkazní břemeno, v daňovém řízení neprokázala, že emise proběhla podle emisních podmínek, resp., že vůbec došlo k vydání 2 000 000 kusů listinných dluhopisů, které pak mohly být nahrazeny hromadnou listinou. Žalobkyně neprokázala ani přeměnu jednotlivých dluhopisů v hromadnou listinu. Nebyla prokázána ani existence pohledávky Petra Láta ve výši 90 000 000 Kč, započitatelné proti emisnímu kurzu. V účetnictví stěžovatelky za účetní období roku 2012 nebylo o úhradě emisního kurzu dle Dohody o započtení ze dne 27. 12. 2012 (dále jen „Dohoda o započtení“) vůbec účtováno a účetní zápisy nejsou účetními zápisy zaznamenávajícími transakci úhrady dle Dohody o započtení. Emise dluhopisů nenapomohla dosažení finanční stability žalobkyně a nepředstavovala ekonomický přínos. Nákladové úroky se v průběhu zdaňovacích období postupně zvyšovaly, což znamenalo spíše rostoucí finanční zátěž pro žalobkyni. Jelikož správce daně vyzval žalobkyni k podání dodatečného daňového přiznání, shledal městský soud nedůvodnou také s tím související žalobní námitku o nezákonnosti zahájení daňové kontroly.

II. Argumentace účastníků řízení

Kasační stížnost žalobkyně

[4] Proti rozsudku městského soudu brojí žalobkyně (dále „stěžovatelka“) kasační stížností, v níž namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z důvodu, že žalobní námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného hodnotil městský soud povrchně, aniž by se zabýval meritem věci. Městský soud dospěl k nesprávnému závěru, že žalovaný nebyl povinen zabývat se částí dodatečného platebního výměru týkající se částky 603 204 Kč. Stěžovatelka totiž napadla dodatečný platební výměr v celém rozsahu. Napadený rozsudek je nepřezkoumatelný i z toho důvodu, že městský soud v rámci hodnocení žalobních námitek z velké části přebírá hodnocení uvedená v rozsudku č. j. 10 Af 14/2021-57 a v rozsudku č. j. 6 Afs 117/2024-41, aniž by se sám žalobními námitkami zabýval a vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci. Takový postup je tendenční a porušuje právo na spravedlivý proces. Městský soud nesprávně interpretoval zákon ve vztahu k emisi dluhopisů, emisním podmínkám a průběhu emise. Argumentace soudu stran jednotlivých dluhopisů, neprokázání jejich přeměny na hromadnou listinu, jejich skartace apod. je lichá. Zákon nevyžaduje, aby nejprve došlo k fyzickému vydání jednotlivých dluhopisů a až poté k jejich přeměně na hromadnou listinu

pokračování

a znehodnocení vydaných dluhopisů. To, že nebylo zjištěno, zda byly vydány jednotlivé dluhopisy, které měla hromadná listina nahradit, a jak s nimi bylo následně naloženo, je irrelevantní. Stěžovatelka toliko formálně pochybila, jestliže správci daně předložila „staré“ a následně opravené podklady. Z kontextu celé věci je však zjevné, že fakticky emise dluhopisů proběhla prostřednictvím vydání hromadné listiny. Žalovaný i městský soud se tedy dopouští přepjatého formalismu, pokud se stále drží tvrzení, že stěžovatelka neprokázala emisi dluhopisů.

[5] Stěžovatelka namítá vady skutkových zjištění v rámci daňového řízení i v rámci řízení před soudem. Závěry soudu, že nebyla prokázána existence pohledávky započitatelné proti emisnímu kurzu, že o úhradě emisního kurzu nebylo účtováno a že účetní zápisy nezaznamenávají transakci úhrady, jsou v rozporu se spisem. Soud nevypořádal námitky uvedené v bodech 15 až 22 žaloby. Stěžovatelka poukazuje na účetní a daňovou evidenci, která dle jejího názoru řádně prokazuje úhradu emisního kurzu ze strany upisovatele.

[6] Napadený rozsudek je dle názoru stěžovatelky nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů i v otázce hodnocení ekonomického přínosu dluhopisů. Městský soud dospěl k nesprávnému závěru, že emise dluhopisů nenapomohla dosažení finanční stability stěžovatelky a nepředstavovala plně ekonomický přínos. Městský soud nesprávně interpretoval § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, neboť emise dluhopisů v daném případě podmínky uvedené v citovaném ustanovení splňuje. Emise dluhopisů a jejich úpis Petrem Látalem byly jedinou možností, jak stěžovatelce umožnit dále pokračovat v její podnikatelské činnosti, aniž by byla nucena vyhlásit úpadek nebo čelit exekuci.

Vyjádření žalovaného

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou. Odkazuje na obsah spisu, odůvodnění svého rozhodnutí, vyjádření k žalobě, napadený rozsudek a na závěry rozsudků č. j. 10 Af 14/2021-57 a č. j. 6 Afs 117/2024-41. Napadený rozsudek je dle žalovaného přezkoumatelný. Stěžovatelka v odvolání nebrojila proti „úrokům mezi firmami – P.L.“. Úkolem žalovaného nebylo spekulativně domýšlet argumenty za stěžovatelku.

[8] Žalovaný dále uvádí, že pochybnosti správce daně a žalovaného vyplývají z toho, že správce daně nejprve získal protokol o předání 2 000 000 kusů dluhopisů Petru Látalovi, stěžovatelka následně tvrdila, že jí byla předána hromadná listina, přičemž zde chybí vysvětlení, jak bylo naloženo se 2 000 000 kusy listin o velikosti A4, jestliže jejich skartace nebyla doložena. Správce daně nerozporoval možnost existence hromadné listiny, stěžovatelka však neprokázala přeměnu jednotlivých dluhopisů v hromadnou listinu. Věrohodné vysvětlení neposkytuje ani další příběh stěžovatelky uvedený v kasační stížnosti, kterým stěžovatelka po 13 letech ozřejmuje celou tehdejší situaci odvoláváním se na omyly v předávání starých a opravených podkladů.

[9] Stran zaúčtování úhrady emisního kurzu zápočetem žalovaný setrvává na tom, že účetní evidence neprokazuje vypořádání emisního kurzu započtením dle Dohody o započtení ze dne 27. 12. 2012. Žalovaný prokázal přetrvávající pochybnosti o platnosti

emise, nebyla prokázána ani existence závazků stěžovatelky ve výši 90 000 000 Kč. Popis účetních údajů stěžovatelky v kasační stížnosti odvádí pozornost od podstaty věci.

[10] Pochybnosti o tom, zda vůbec došlo k vydání 2 000 000 kusů listinných dluhopisů, které pak mohly být nahrazeny hromadnou listinou, a pochybnosti o platnosti emise, resp. o existenci závazků ve výši 90 000 000 Kč, by pro závěr o neprokázání oprávněného uplatnění úrokových nákladů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů postačovaly každá samostatně. Z těchto dvou pro věc zásadních zjištění pak z logiky věci vyplývá závěr o neprokázání souvislosti mezi uplatněnými úrokovými náklady a zdanitelnými příjmy. Závěr správce daně o neprokázání ekonomického přínosu emise i závěr o neprokázání potřeby finančních prostředků jsou již jen logickým důsledkem skutečnosti, že nebyla prokázána úhrada emisního kurzu, a to ani započtením, ani nebylo postaveno najisto, že dluhopisy byly vydány v souladu s emisními podmínkami. Nebyl prokázán účel emise, jestliže dle stěžovatelky byly prostředky použity na nákup nemovitosti Branná, protože dle kupní smlouvy byla nemovitost zakoupena již v průběhu roku 2012 před vydáním emise a v srpnu roku 2013 byla prodána. Nemovitost Branná tudíž nemohla vyvolat potřebu finančních zdrojů dlouhodobého charakteru s horizontem splatnosti v roce 2027. Pokud někdo získal z transakce ekonomický přínos, byl to upisovatel, nikoli emitent. Stěžovatelka neprokázala skutečnou potřebu finančních prostředků. Předkládání různých verzí účelu emise svědčí o absenci jasného ekonomického důvodu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

[12] Podle stěžovatelky je nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku dána hned z několika důvodů. Městský soud podle ní hodnotil povrchně žalobní námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, v rámci hodnocení žalobních námitek z velké části přebíral závěry rozsudků č. j. 10 Af 14/2021-57 a č. j. 6 Afs 117/2024-41, aniž by se sám žalobními námitkami zabýval, nevypořádal námitky uvedené v bodech 15 až 22 žaloby a nedostatečně odůvodnil své závěry týkající se otázky ekonomického přínosu dluhopisů.

[13] Konstatování nepřezkoumatelnosti by mělo být v soudní praxi spíše výjimečné, „není-li z odůvodnění rozhodnutí krajského soudu vůbec patrné, jak soud hodnotil podstatné důvody či skutečnosti uplatněné v rámci žalobních bodů. Naopak nelze považovat za nepřezkoumatelné takové rozhodnutí krajského soudu, z jehož odůvodnění lze (byť i zohledněním celkového kontextu důvodů uvedených v odůvodnění) seznat, jaký názor krajský soud zaujal vůči důležitým skutkovým a právním otázkám podstatným pro rozhodnutí projednávané věci. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů nemůže být založena tím, že odůvodnění krajského soudu je pouze stručné či argumentačně chudé, popř. že krajský soud nevyvracel každý dílčí argument uplatněný účastníky.“ (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, bod 29). „Přezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu není hodnotou sama o sobě. Zrušení rozhodnutí krajských soudů zpravidla pro účastníky/osoby zúčastněné na řízení, včetně toho, který podává kasační stížnost, neznamená žádný přínos. Výsledkem je naopak pravidelně prodloužení a prodražení soudního řízení. I proto je nutné k aplikaci kasačního důvodu spočívajícího v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů přistupovat krajně zdrženlivě.“ (tamtéž, bod 30). Nepřezkoumatelnost přitom není projevem

pokračování

nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24).

[14] Námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného vypořádal městský soud v bodech 46 až 53 napadeného rozsudku. Toto vypořádání považuje Nejvyšší správní soud za dostatečné. Namítala-li stěžovatelka pouze absenci odůvodnění ve vztahu k částce 603 204 Kč, týkající se „úroků mezi firmami – P.L.“, bylo plně postačující, aby městský soud posoudil, zda skutečně takové odůvodnění v žalobou napadeném rozhodnutí schází, a pokud ano, zda se jedná o vadu, či nikoliv, a proč. Přesně to městský soud učinil a v bodech 50 až 53 poskytl stěžovateli ucelené vypořádání této žalobní námitky zahrnující odkaz na relevantní ustanovení právního předpisu, komentářovou literaturu a následnou aplikaci na rozhodný skutkový stav. Z odůvodnění městského soudu plyne jednoznačný závěr, že žalovaný nebyl povinen přezkoumávat dodatečný platební výměr ve vztahu k částce 603 204 Kč, pokud vůči ní nesměřovala žádná odvolací námitka. Správností tohoto závěru se bude Nejvyšší správní soud zabývat v rámci meritorního přezkumu. Již na tomto místě však lze konstatovat, že daná část odůvodnění je přezkoumatelná.

[15] Stěžovatelka dále shledává nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že městský soud převzal závěry rozsudků městského soudu č. j. 10 Af 14/2021-57 a Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Afs 117/2024-41, aniž by se sám žalobními námitkami zabýval. Městský soud v napadeném rozsudku skutečně předeslal, že se závěry citovaných rozsudků zcela ztotožňuje a odkazuje na ně, jelikož projednávaná věc je skutkově totožná, pouze ve vztahu k jinému zdaňovacímu období (srov. body 28 a 30 napadeného rozsudku). Nejvyšší správní soud má ve shodě s městským soudem za to, že nelze odhlédnout od toho, že jak městský soud, tak Nejvyšší správní soud se již zabývaly skutkově obdobnou věcí stěžovatelky vycházející převážně z týchž skutkových okolností, avšak ve vztahu ke zdaňovacím obdobím let 2013 a 2014. Vychází-li nyní posuzovaná věc z téměř totožného skutkového stavu jako v uvedených rozsudcích a neshledal-li městský soud důvod se od závěrů vyslovených v těchto rozsudcích odchýlit, není pochybením, že z těchto závěrů vycházel. Vypořádání žalobních námitek v právě projednávané věci přitom může být založeno na závěrech vyslovených v citovaných rozsudcích, pokud dopadají na rozhodný skutkový stav a uplatněnou žalobní argumentaci.

[16] Odkazoval-li městský soud také na relevantní pasáže rozhodnutí žalovaného, které dle jeho názoru na stěžovatelčiny námitky odpovídají, nezakládá ani takový postup bez dalšího nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Tuto praxi aproboval Evropský soud pro lidská práva v rozhodnutí ze dne 19. 12. 1997, *Helle proti Finsku*, č. 20772/92, body 59 až 60, Ústavní soud (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 7. 2011, sp. zn. II. ÚS 752/10, usnesení ze dne 6. 6. 2013, sp. zn. II. ÚS 2454/12, či usnesení ze dne 15. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 3391/12). Věcná správnost daných závěrů je pak otázkou dalšího posouzení (viz níže). Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná závěry vyslovené již v rozsudku NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS, a sice že „je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo

jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“ Uvedený závěr lze obdobně vztáhnout i na závěry správních soudů učiněné k totožnému skutkovému stavu v jiné věci, pokud byly vysloveny ve věci s týmiž účastníky a poskytují jasnou odpověď na žalobní argumenty.

[17] Nejvyšší správní soud má za to, že se městský soud se všemi žalobními námitkami (s výjimkou bodů 15 až 22, ke kterým se vyjádří níže) přezkoumatelně vypořádal a nic na tom nemění stěžovatelčin názor, že tak učinil stručně a nedostatečně, resp. s odkazem na závěry předchozích rozsudků. Podstatné je, že z rozsudku městského soudu jako celku je možno bez pochybností dovodit, proč žalobní námitky (s výjimkou bodů 15 až 22 žaloby) nepovažoval za důvodné. Odkazy na pasáže rozsudků č. j. 10 Af 14/2021-57 a č. j. 6 Afs 117/2024-41 v těchto částech pouze doplňují jasný postoj městského soudu, který je i sám o sobě z napadeného rozsudku seznatelný.

[18] Ekonomickým přínosem dluhopisů se městský soud zabýval podrobně v bodech 70 až 79 napadeného rozsudku. I v této části je proto napadený rozsudek přezkoumatelný. Není ani pravdou, že by stěžovatelka v rámci žalobních námitek uvedla, že před vydáním emise dluhopisů investovala do podnikání a investic z cizích zdrojů více než 100 000 000 Kč, které měla následně vrátit svým věřitelům, zejména společnosti TARCU 2190 s. r. o. Žaloba takovou námitku neobsahuje, městský soud proto nebyl povinen se k ní explicitně vyjadřovat a nepochybil, vypořádal-li se toliko s (obecným) tvrzením stěžovatelky o zamýšleném zabezpečení finanční stability.

[19] Stěžovatelka dále namítá, že městský soud nevypořádal námitky uvedené v bodech 15 až 22 žaloby, vztahující se k otázce prokázání existence pohledávky započitatelné proti emisnímu kurzu stěžovatelky. Tuto námitku shledal Nejvyšší správní soud důvodnou.

[20] K otázce existence pohledávky započitatelné proti emisnímu kurzu stěžovatelky se městský soud vyjádřil v bodech 65 až 69 napadeného rozsudku. Ztotožnil se s odůvodněním uvedeným v rozhodnutí žalovaného (konkrétně uvedl argumenty žalovaného, které jsou obsaženy v bodech 54 a 55 žalobou napadeného rozhodnutí). Žalovaný uvedl, že „podle předloženého interního dokladu č. 12 IN0658 ze dne 28. 12. 2012 byla emise zaúčtována na účet 473000 – Emitované dluhopisy, s protiúctem na straně MD účtu 365100 – Ostatní závazky – Petr Látal ve výši 95 600 000 Kč a účtu 365300 Vklad Petr Látal – La Trans ve výši 4 400 000 Kč. Avšak z předloženého Pohybu na účtu od 1. 1. 2012 do 31. 12. 2012, účet 365100 – Ostatní závazky – vklad Petr Látal a Pohybu na účtu od 1. 1. 2012 do 31. 12. 2012, účet 365300 – Ostatní závazky Petr Látal – La Trans, vyplývá, že v účetnictví daňového subjektu za účetní období roku 2012 nebylo o úhradě emisního kurzu dle Dohody o započtení ze dne 27. 12. 2012 vůbec účtováno.“

[21] Uvedené hodnocení žalovaného městský soud přejal a uzavřel, že „[z]a této situace nelze považovat za prokázané, že pohledávka započitatelná proti emisnímu kurzu skutečně existovala“, a že „[v] účetnictví žalobce za účetní období roku 2012 nebylo o úhradě emisního kurzu dle Dohody o započtení ze dne 27. 12. 2012 vůbec účtováno a účetní zápisy nejsou účetními zápisy zaznamenávajícími transakci úhrady dle Dohody o započtení, navíc vzhledem ke skutečnosti, že existence závazků žalobce ve výši 90 000 000 Kč vůči Petru Látalovi nebyla prokázána“. Dále městský soud odkázal na body 81 až 93 rozsudku č. j. 10 Af 14/2021-57,

pokračování

s tím, že v nich desátý senát městského soudu podrobně vysvětlil, proč pokládá tvrzení stěžovatelky za neprokázaná. Dodal, že v žalobě ani při ústním jednání nezaznělo ničeho, s čím by se žalovaný v napadeném rozhodnutí již nevypořádal.

[22] Takto provedené vypořádání žalobních námitek vztahujících se k otázce existence pohledávky započitatelné proti emisnímu kurzu hodnotí Nejvyšší správní soud jako nedostatečné, neboť v úplnosti na žalobní argumentaci nereaguje a odkazovaná část odůvodnění rozsudku č. j. 10 Afs 14/2021-57 v tomto konkrétním případě taktéž neobsahuje samonosnou argumentaci, která by byla aplikovatelná na žalobní argumentaci uplatněnou v nyní projednávané věci.

[23] Proti tvrzení žalovaného o tom, že o úhradě emisního kurzu dle Dohody o započtení ze dne 27. 12. 2012 nebylo vůbec účtováno, reagovala stěžovatelka v bodě 16 žaloby námitkou, že zaúčtování závazku ke dni 27. 12. 2012 je patrné ze strany 7 předloženého Pohybu na účtu od 1. 1. 2012 do 31. 12. 2012. V bodě 20 žaloby pak předestřela popis jednotlivých účetních údajů, dle jejího názoru prokazujících správcem daně zpochybňované skutečnosti. Městský soud však na tuto námitku reagoval toliko zopakováním argumentace uvedené v rozhodnutí žalovaného s tím, že „v souladu se závěry žalovaného“ to prokázáno nebylo. Není tedy vůbec zřejmé, jak městský soud hodnotí Pohyb na účtu od 1. 1. 2012 do 31. 12. 2012, zda například nepovažuje tuto listinu za věrohodnou nebo relevantní, případně její obsah (zejména odkazovanou stranu 7) interpretuje jiným způsobem než stěžovatelka.

[24] Ani odkaz městského soudu na body 81 až 93 rozsudku č. j. 10 Af 14/2021-57 neposkytuje přehlednou a srozumitelnou odpověď na žalobní námítky uplatněné v dané části žaloby. Desátý senát se v odkazovaných bodech rozsudku č. j. 10 Af 14/2021-57 vyjadřoval mimo jiné i k žalobní polemice stěžovatelky o okamžiku vzniku jejího závazku vůči Petru Látalovi (bod 84 rozsudku č. j. 10 Af 14/2021-57) či k žalobní námitce týkající se návrhů stěžovatelky na doplnění dokazování vznesených v daňovém řízení týkajícím se zdaňovacích období let 2013 a 2014 (body 85 až 88). Taková tvrzení nebyla stěžovatelkou v projednávané věci vznesena a nelze po ní ani spravedlivě požadovat, aby text odůvodnění rozsudku vydaného v jiné věci preparovala a vyhodnocovala, která část argumentace by mohla poskytovat odpovědi na námítky vznesené ve věci právě projednávané.

[25] Z rozsudku č. j. 10 Af 14/2021-57 je navíc patrné, že městský soud v tomto případě pracoval s odlišným odvoláním, jehož obsah měl na jeho závěry vliv. Konkrétně v bodě 85 rozsudku č. j. 10 Af 14/2021-57 upozornil desátý senát na shodu žalobní argumentace s bodem 6 odvolání v dané věci, který zní: „... *Primárně se pan Petr Látal dohodl s DS na tom že v souladu s ust. § 534 občanského zákoníku splní za DS jeho závazek vůči firmě TARCÚ 2190 s.r.o. ve výši 90 000 000 Kč, a to úplatně s tím, že zároveň vzniká závazek DS vůči panu Petru Látalovi...*“. Takový text však neodpovídá textu odvolání podanému stěžovatelkou v právě projednávané věci. Obdobně je tomu v případě citace bodu 9 odvolání podaného stěžovatelkou ve věci projednávané desátým senátem, kterou desátý senát uvedl v bodě 85 rozsudku č. j. 10 Af 14/2021-57: „...*v tom případě jednoznačně dále existoval závazek DS vůči panu Petru Látalovi z titulu uzavřené dohody o splnění závazku dle ust. 534 občanského zákoníku*“. Bod 9 odvolání podaného ve vztahu ke zdaňovacímu období roku 2019 ani jiný bod tohoto odvolání takový text neobsahuje. Argumentace desátého senátu, že „z textu odvolání vyplývá tvrzení odvolatele, že závazek daňového subjektu vůči Petru Látalovi vzniká

až v okamžiku splnění závazku Petrem Látalem vůči firmě TARCU 2190 s.r.o., to znamená až v okamžiku úhrady“, tak nemůže sloužit jako vypořádání žalobní argumentace stěžovatelky uplatněné v právě projednávané věci, jestliže takové tvrzení stěžovatelka v právě projednávané věci v odvolání ani v žalobě neuvedla.

[26] Samotné konstatování městského soudu v napadeném rozsudku o tom, že „žalobkyně v podané žalobě neuvádí žádné oponentní argumenty a nepředkládá vlastní vysvětlení existence pohledávky, které by rozptýlilo pochybnosti vyslovené správcem daně a žalovaným“, a že „[v] účetnictví žalobce [...] nebylo o úhradě emisního kurzu dle Dohody o započtení ze dne 27. 12. 2012 vůbec účtováno a účetní zápisy nejsou účetními zápisy zaznamenávajícími transakci úhrady dle Dohody o započtení“, přitom nelze považovat za přesvědčivé vypořádání žalobního bodu, ale spíš za ničím neodůvodněné tvrzení opaku. Není ostatně ani patrné, jaké konkrétní účetní zápisy zde má městský soud na mysli.

[27] K žalobním námitkám týkajícím se pohledávky ve výši 10 000 000 Kč (viz body 18, 19 a 21 žaloby) se pak městský soud nevyjádřil vůbec. Z napadeného rozsudku ani neplyne, že by chtěl městský soud také v této otázce odkázat na rozsudek č. j. 10 Af 14/2021-57.

[28] Pouze nad rámec nutného odůvodnění proto Nejvyšší správní soud poukazuje také na to, že desátý senát v bodě 93 rozsudku č. j. 10 Af 14/2021-57 ve vztahu k pohledávce Petra Látaala ve výši 10 000 000 Kč vypořádal žalobní argumentaci odkazem na body 73 a 113 rozhodnutí o odvolání. I kdyby tedy městský soud v nyní posuzované věci zamýšlel vypořádat žalobní argumentaci k této otázce odkazem na rozsudek č. j. 10 Af 14/2021-57, nebylo by již možné takové vypořádání hodnotit jako přezkoumatelné právě s ohledem na v něm použité vypořádání žalobní námitky taktéž odkazem, a to na rozhodnutí žalovaného. Po účastnících řízení nelze legitimně žádat, aby důvody rozsudku hledali v sekundárních zdrojích prostřednictvím řetězcích se odkazů. Vypořádání žalobní námitky tzv. odkazem má své limity a další „přesměrování“ k jinému zdroji, ve kterém by se snad už mohly skutečné důvody rozsudku opravdu nacházet, tyto limity pro svou nepřehlednost překračuje.

[29] Výše uvedeným pochybením, spočívajícím v nedostatečném vypořádání žalobních námitek uvedených v bodech 15 až 22 žaloby, zatížil městský soud svůj rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rozhodnutí dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[30] Pro úplnost je vhodné také poukázat na to, že městský soud nepřevzal korektně ani závěry z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Afs 117/2024-41. V bodě 79 napadeného rozsudku totiž uvedl následující úvahu: „Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 1. 2025, č. j. 6 Afs 117/2024-41, zdůraznil, že pokud někdo získal z transakce ekonomický přínos, byl to upisovatel, nikoli emitent, a že stěžovatelka (žalobkyně) neprokázala skutečnou potřebu finančních prostředků. Soud konstatoval, že předkládání různých verzí účelu emise (od obnovy vozového parku přes nákup nemovitostí až po pouhou záměnu úvěrových instrumentů) svědčí o absenci jasného ekonomického důvodu. Takový náklad nelze považovat za daňově účinný.“ Toto tvrzení městského soudu však neodpovídá skutečnosti. Městský soud totiž ve skutečnosti odkázal na shrnutí vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti v dané věci, nikoli na úvahy Nejvyššího správního soudu.

pokračování

[31] S ohledem na konstatovanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat věcným posouzením daňové účinnosti nákladů spočívajících v úrocích z dluhopisů. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku se totiž týká jedné ze skutečností, kterou správce daně v rámci hodnocení daňové účinnosti těchto nákladů zpochybnil, a to, že upisovatel zaplatil emisní kurz (správce daně zpochybnil tvrzení o existenci pohledávky společnosti TARCU 2190 s.r.o. vůči stěžovateli a jejím postoupení na Petra Láta, který ji následně měl použít k úhradě emisního kurzu). Hodnocení daňové účinnosti těchto nákladů vyžaduje komplexní hodnocení všech skutkových okolností. Zbývající skutečnosti proto nemůže Nejvyšší správní soud hodnotit zcela izolovaně.

[32] Zjištěná vada však na druhou stranu nebrání posouzení důvodnosti námitky, která se týká samostatné otázky související s nákladem ve výši 603 204 Kč označeným na daňovém dokladu č. 19ZAV0022 jako „Úroky mezi firmami – P. L.“. Stěžovatelka nad rámec namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku v této části také věcně nesouhlasí se závěrem městského soudu, že žalovaný nemusel přezkoumávat dodatečný platební výměr ve vztahu k tomuto nákladu. Odkazuje na § 114 odst. 2 větu první zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, s tím, že odvolání proti platebním výměrům napadá z povahy věci celý jejich výrok (vyměřenou daňovou povinnost), a to v celém rozsahu.

[33] Tato námitka není důvodná.

[34] Podle § 114 odst. 2 daňového řádu *odvolací orgán přezkoumá odvoláním napadené rozhodnutí vždy v rozsahu požadovaném v odvolání. Odvolací orgán však není návrhy odvolatele vázán, a to ani v případě, že v odvolání neuplatněné skutečnosti ovlivní rozhodnutí v neprospěch odvolatele.*

[35] Podle § 114 odst. 3 daňového řádu, *vyjdou-li při přezkoumávání najevo nesprávnosti nebo nezákonnosti odvolatelem neuplatněné, které však mohou mít vliv na výrok rozhodnutí o odvolání, odvolací orgán je prověří.*

[36] Městský soud v bodech 48 až 53 napadeného rozsudku nerozporoval, že stěžovatelka odvoláním napadla dodatečný platební výměr v celém jeho rozsahu. Jeho argumentace však byla založena na tom, že odvolací orgán je s ohledem na dispoziční zásadu povinen se vypořádat se všemi důvody uvedenými v odvolání. Jelikož žádný z odvolacích důvodů stěžovatelky nesměřoval proti části dodatečného platebního výměru týkající se částky 603 204 Kč, nebylo dle názoru městského soudu pochybením žalovaného, pokud se této části ve svém rozhodnutí nevěnoval.

[37] Nejvyšší správní soud se závěry městského soudu souhlasí. Odvolací orgán je v souladu s dispoziční zásadou povinen vypořádat se výslovně v odůvodnění svého rozhodnutí se všemi argumenty uvedenými v odvolání. Tuto povinnost však nelze bez dalšího zaměňovat s povinností odvolacího orgánu přezkoumat nad rámec odvolacích důvodů všechny části napadeného rozhodnutí správce daně. Pokud stěžovatelka neuvedla, zda vůbec a v čem konkrétně spatřuje nezákonnost části platebního výměru vztahujícího se k částce 603 204 Kč, nebyl žalovaný povinen spekulativně za stěžovatelku odvolací důvody domýšlet. Vzhledem k tomu, že ve vztahu k částce 603 204 Kč stěžovatelka žádné odvolací námitky nevznesla (což stěžovatelka ani nezpochybňuje), logicky se s nimi nemohl žalovaný

ani nijak vypořádat (srov. obdobně rozsudky NSS ze dne 22. 6. 2023, č. j. 10 Afs 16/2021-74, ze dne 23. 10. 2024, č. j. 2 Afs 304/2023-62) Odvolacími námitkami uplatněnými v odvolání stěžovatelka vymezila rozsah přezkumu žalovaným *de facto* na otázky týkající se úroků z dluhopisů (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2024, č. j. 7 Afs 99/2022-27). Skutečnost, že se žalovaný platebním výměrem ve vztahu k částce 603 204 Kč explicitně nezabýval, svědčí jen o tom, že žalovaný v tomto směru neshledal žádné nesprávnosti či nezákonnosti, které by „vyšly najevo“ ve smyslu § 114 odst. 3 daňového řádu, a které by v takovém případě musel prověřit. To ovšem nečiní jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným. Městský soud tedy v této části posoudil námitku nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí správně jako nedůvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[38] Na základě výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto ve smyslu § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil rozhodnutí městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je městský soud ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán závěry vyslovenými v tomto rozsudku. Městský soud řádně vypořádá námitky stěžovatelky týkající se existence pohledávky započitatelné proti emisnímu kurzu, uvedené v bodech 15 až 22 žaloby. Vezme přitom v úvahu specifika nyní projednávané věci, tj. mimo jiné také skutečnost, že odvolání a žaloba podané v této věci nejsou zcela totožné s odvoláním a žalobou, které byly podány v související věci, o níž městský soud rozhodoval rozsudkem č. j. 10 Afs 14/2021-57.

[39] V dalším řízení rozhodne městský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2026

Karel Šimka
předseda senátu